

Magyarországon valami elkezdődött

Szabó-Hangya Teréz interjúja az eucharisztikus kongresszusról

Mikor kezdett készülni erre a nagy eseményre szakmailag, lelkiileg és feladatokban, hány éve, három?

– Ez úgy történt, hogy én 20 évet éltem külföldön, és 2019 januárjában érkeztem haza, Magyarországra. Bécsben dolgoztam a nagykövetségen, és nagyon-nagyon eltelítődtem a politikával. Rádöbrentem, hogy azt a munkát, amely nekem sokáig izgalmas volt, már nem akarom csinálni, nem tudtam jó lelkiismerettel elvégezni a feladataimat, és belefáradtam. Hazajöttem Magyarországra, de ennek van egy háttértörténete, amely által jobban megérti az én teljes lelki elkötelezettségemet a kongresszusi feladatvállalás iránt. 2011 tavaszán meghalt az apám, előtte megesküdtem neki, az akkor hétéves fiammal, hogy egy nap hazatérünk Magyarországra, nem fogunk külföldön élni, és a műkorcsolyázó fiam majd magyar színekben versenyez, tehát hogy a hátára nagybetűkkel lesz ráírva, hogy Magyarország, és nem az, hogy Ausztria. Ahogyan említettem, már nem bírtam lelkiileg a munkát, nagyon sokszor azt éreztem, hogy meghasonlottam önmagammal, hogy lelkiismereti kérdésekben összecsucsklottam. Ez egy jó adu volt a kezemben, hogy akkor hazatérünk Magyarországra, és hogy most jött el az idő valóra váltani az apámnak tett ígéretemet. Közben pedig féltem hazajönni, mivel az életem felét külföldön éltem le, és nem ismertem ezt az országot. Én szó szerint belebetegedtem ebbe. Tüdőgyulladásom lett, hetekig ki sem keltem az ágyból. Egyszer kaptam egy telefonhívást, hogy menjek be Erdő Péter bíboros úrhoz a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus okán. Milyen érdekes, emlékszem, még ott a követségi munkám alatt jött egy hivatalos levél 2018 elején, hogy hazánk 2020-ban megszervezi az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust. Ezzel nem foglalkoztam, de akkor csak úgy végigfutott az agyamon, hogy igen, ez az a kongresszus, amelyről a régi öregek me-

séltek nekem gyerekkoromban. Milyen érdekes, hogy ide kerestek egy sajtófőnököt, és egy hét múlva ott voltam a bíboros úr irodájában, és akkor bízott meg engem ezzel a feladattal. Amit egyébként, így kívülről nézve, abszolút rám öntöttek, mert ismertem a nemzetközi sajtót, több nyelven beszélek, az eredeti végzettségem szerint katolikus teológus vagyok. Ez számomra egy isteni gondviselés volt, hogy oda tértem vissza, ahonnan elindultam, tehát Magyarországra és az egyház kötelékébe. Arra is emlékszem, hogy 2018 őszén ellátogattam apám sírjához, amikor már tudtam, hogy egy-két hónapon belül hazajövök, kétségbeesetten álltam ott, és kértem, hogy járjon közben értem, segítsen. Én teljesítem a neki tett esküt, hogy hazajövök, de segítsen nekem munkát találni, olyat, hogy meg tudjak élni, nekem való legyen, de semmi közöm ne legyen a politikához. És ez lett a munkám. Azt hiszem, így már megérti, hogy ezek nem csak szép szavak, ha azt mondom, hogy teljes odaadással kezdtem el dolgozni. Nekem ez nemcsak egy pénzkereseti lehetőséget jelentett, hanem szó szerint benne volt a lelkem. A civil életben író vagyok, és a 20. század magyar történelmét dolgozom fel regényeimben, az ősök tisztelete pedig még jobban megerősített abban, hogy én ezt a munkát elvállalom. Nagyon sokáig 1938-nak a szelleme lebegett a szemem előtt, akkor Magyarország történelmét írt.

A nagyszerű 1938-as eucharisztikus kongresszus kötelezte is a mostani munkája során?

– A 20. században kétszer figyelt a világ Magyarországra, amikor tisztelték: az egyik 1956, amikor a nép a szabadságáért küzdött, a másik pedig 1938 volt. Egyszerűen lebilincselte az, ami akkor, 1938 májusában, abban az egy hétben történt Magyarországon. Erről írtam egy tízrészes hangjátékot a Kossuth rádióknak, egy visz-

szemlékezést. Akkor Magyarország tényleg a címlapokon szerepelt. Az amerikaiak elkezdték tisztelni a magyar népet, annyira, hogy feltették maguknak azt a kérdést, „hangosan”, ott az újság hasábjain, hogy mit tettek ezzel a néppel. Tehát ott kétségbe vonták a trianoni döntést. Magyarország 18 évvel volt Trianon után, egy depresszióba süllyedt ország akkor már kezdett kijönni a gödörből. 18 évvel az óriási csapás után, amikor mások ilyenbe belehalnak, nemzetek elpusztulnak, ez olyan volt, mint a második tatárjárás, hogy újra kellett építeni az országot – és akkor idehozzák a világ legnagyobb katolikus eseményét, az eucharisztikus kongresszust. 500 ezer ember vonult végig az Andrássy úton zuhogó esőben, óriási szélben, és ott senki nem mozdult, tehát olyan erős volt a magyarok hite és a kiállása. Bennem ez az álomkép élt: mutassuk már meg 2021-ben, lehet ugyan, hogy elkényelmesedtünk, eltelt 83 év, és sok minden megváltozott körülöttünk, de egyvalami nem, ez pedig a lelkünk. Mert ugyanaz a vér csörgedezik ereinkben, őseink ereje. Mi annak a nagyon erős magyar népnek, a magyar nemzetnek vagyunk a leszármazottai. Az nem közhely, hogy a vér nem válik vízzé. Ez lebegett a szemem előtt, hogy be kell bizonyítani magunknak, az egész Kárpát-medencei magyarságnak, de az egész világnak is, hogy a magyarság és a kereszténység 1000 éve együtt, kéz a kézben halad az úton. Ez nem politikai szlogen, hanem a teljes magyar valóság. És mi ezt most bebizonyítottuk.

Akárkivel beszél az ember, résztvevőkkel, de még olyanokkal is, akik csak a televízió képernyőjén nézték az eseményeket, ugyanezt mondják el, lehet, hogy más szavakkal, de a lényeg ugyanez.

– Én ott mentem a sor elején, a feldíszített virágkocsi mellett, amelyen a bíboros úr, Marini érsek és a nuncius ült az Oltáriszentség előtt. Láttam azt az óriási tömeget, amely mögöttünk volt. Az emberek fogták a gyertyát a kezükben, a cserkészek ugyanúgy álltak a fáklyákkal az út szélén, ott sorakoztak a gyertyát tartó idős emberek, fiatal anyák kisgyermekkel, ugyanúgy, ahogyan én azt a lelki szemeim előtt láttam az 1938-as kongresszusról az akkori újságok megfotók alapján. Elszorult a torkom, és amikor közeledtünk a Hősök tere felé, láttam, hogy ott is már tömeg van, tehát nemcsak mögöttünk, hanem előttünk is, na akkor elkezdtem sírni. Azt suttogtam magamban, hogy megcsináltuk, hogy

igenis az álom valósággá vált. Még egy ilyen pillanat volt a kongresszus ideje alatt, amikor elsírtam magam. A gyertyás körmenet előtt mentem ki a Keleti pályaudvarra Bőjte Csaba elé, mert egy 800 fős zarándokvonattal érkezett, 800 székely zarándokot hozott magával. Útközben a bazilika körül találkoztam egy osztrák csapattal, a népviseletet felismertem, hogy tiroli meg stájer. Leálltam velük beszélgetni. Voltak köztük bajorok is, és egy pap elmondta, hogy milyen hatalmas élmény nekik, hogy ők itt vannak szerda délután óta, és illet még nem láttak, hogy fényben úszik Budapest, hogy mindenki jókedvű. Tömeg van kinn a Hungexpón is, kimennek a családi napra a Margit-szigetre, este jönnek a gyertyás körmenetre. Azt mondták, hogy nekünk van egy csodálatos bíborosunk, mondjam meg neki, hogy köszönik, hogy egy ilyen lelki élményben lehet részük. Ölelgettek, amikor elmentek, integettek nekem, akkor könnyek közt azt mondtam, hogy te jóságos ég, mennyit változott a világ, 1938-ban ott állt Magyarország egy világháború előtt egy évvel, be volt szorítva a náci Németország meg a kommunista Szovjetunió közé, Hitler megtiltotta a németeknek meg az osztrákoknak, hogy idejőjenek Magyarországra. Most pedig bajorok, tiroliak szeretgetnek meg simogatnak az utcán, hogy köszönik ezt az élményt. Ez a kegyelem, ez az isteni csoda. Az őseik nem jöhettek ide, de ők itt voltak. Mennyi emberrel találkoztam, mennyi idős emberrel, akik azért voltak itt, mert tudták, hogy az őseik is itt voltak. Két embert tudok kiemelni, az egyik egy felvidéki hölgy, Saroltának hívják. Kassán született, 82 éves, eljött ide önkéntesnek a szülei és az ősei emléke miatt, ugyanis a szülei 1938-ban a kongresszus ideje alatt ismerkedtek meg, összeházasodtak, és ebből a házasságból született ő. A másik példa: találkoztam tavaly nyáron Balatonfüreden egy 102 éves nénivel, Lotti nénivel, aki elmesélte nekem az emlékeit, hogy 1938-ban 16 éves lányként mit élt meg. Minden apró momentumra emlékezett, ez alapján is írtam meg a *Reménység oszlopa* című tízrészes hangjátékomat. Annyira megszerettem a nénit, hogy még a nevét sem változtattam meg a hangjátékban. Lotti néni sajnos meghalt Covidban. Lánya, Judit New Yorkban, a Columbia Egyetemen matematikaprofesszor, és ugyanúgy, mint a felvidéki Sarolta, eljött az édesanyja emlékére önkéntesnek a kongresszus ideje alatt. Annyira megható volt, ahogyan ott a nyitószentmisén állt a csarnok lépcsőjén, és nem is akarta visszatartani könnyeit, annyi-

ra zokogott. Amikor látta, hogy figyelem, akkor odaszólt nekem, hogy érzi, itt van Lotti. Én erre azt mondtam, hogy nemcsak Lotti van itt, hanem mindenki. Itt vannak a halott őseink, itt vannak a halott szüleink, nagyapáink, nagyanyáink, a déd-szüleink és mindenki.

Óriási felelősséget vállalt azzal, hogy Ön lett a sajtóigazgató, merthogy rengeteg esemény volt. Hogyan lehetett mindent úgy koordinálni, hogy azért mindenki elégedett legyen, mindenki tájékozott legyen?

– Ma volt sajtótájékoztatónk, amelyen értékeltük a kongresszust, és a bíboros úr azt mondta, hogy nagyon sokat dolgoztunk a kongresszusról, de valójában ezt nem mi csináltuk, hanem fentről irányították. Higgye el, hogy nem vagyok

egy olyan ember, akinek mindenre az a válasza, hogy majd a fentiek megsegítenek, majd a Jóisten megsegít, de ezt én a saját bőrömmön tapasztaltam, hogy úgy, ahogyan engem a gondviselés idehozott, ugyanígy fújt össze bennünket a szél, vagyis a Szentlélek. Mind megfelelő emberek dolgoztak: volt közöttünk mérnök, rendezvény-szervező, újságíró, nagyon jó atyák, akik a fiatalokat meg tudták szólítani, mint Fábri Kornél, aki meg tudta tölteni 13 ezer fiatallal a Papp László sportarénát. Valójában mindig megkaptuk a segítséget, nem mondom, hogy nem akadtak konfliktusok, hogy nem volt időszak, amikor össze kellett csiszolódnunk, de akkor, amikor dolgozni kellett, egy emberként álltunk össze, és mindenkinek megvolt a helye, mindenkinek megvolt az erőssége, a szervezőkészsége. Például én egyszerűen képtelen vagyok táblázatokat nézni. Így

A hit felé való fejlődés

Voltam már zarándoklaton, de egy ilyen eseményre és egy ilyen zarándoklatra az ember az életében talán csak egyszer tud eljutni. Hatalmas tömeget, emberi szíveket mozgatott meg. Megtapasztaltam az együttműködést, a felkészülést erre a kongresszusra, amely példaértékű, azt, hogy ekkora összefogással tudták megszervezni. Láttam, hogyan viszonyulnak az önkéntesek a vendégekhez. Ha észrevették, hogy valaki nem találja fel magát, mindjárt ott voltak, és kérdezték, hogy miben segíthetnek. Gördülékenyen ment a szektorokba való bejutás, akár a Hősök terére, akár a Kossuth térre. Türelmesen viselkedtek az emberek, nem volt lökdösődés, hanem mindenki kívárta a sorát, hogy bejusson az ellenőrzés után, gördülékenyen és szépen működött minden. Látszott, hogy szeretettel csinálják. A zarándokok közül néhány emberrel találkoztam már előbb is, de most közelebbről megismerhettük egymást, tapasztalatokat cserélhettünk, így ilyen módon is tudunk fejlődni akár a hitünkben, akár a baráti kapcsolatokban. Ez a kongresszus egy közösséggé, egy egységgé formálta a zarándokokat, és mindenkit, aki ott volt, egygé kovácsolt. Megtapasztalhattuk az isteni közelséget, hogy az Oltáriszentséggel egyesülni tudtunk.

Számomra a hatalmas kórus is fölemelő élményt jelentett, az emberek egy szívvel és lélekkel tudtak énekelni és dicsőíteni a Jóistent, hogy valóban magasztossá válhasson ez az esemény. Ez egy fantasztikus dolog volt számomra. Én is énekeltem, amit ismertem, de volt bizony olyan ének, amit még nem is hallottam, és valóban gyönyörűen énekeltek Isten dicsőségére.

Vártuk a Szentatyát, hogy mikor láthatjuk meg, mert más az, ha a közvetítést nézzük televízión vagy akár az interneten, mint ha jelen vagyunk, és átérezzük mindezt. Mikor a pápa elhaladt előttünk a mobilon, és közvetlen közelről láthattuk, integetett, mosolygott, és kiáradt a szeretet. Átadta az isteni szeretetet mindannyiunk számára. Fantasztikus érzés volt, hogy egy ilyen szentmisén részt vehettem. Ez egy elmondhatatlan, felejthetetlen, örök élmény marad.

Mindig fejlődünk, a hitünkben is. Ez a kongresszus, úgy érzem, hogy a hit felé való fejlődés, amit életünkben folyamatosan meg kell tenni, és a Jóistenre hagyatkozni, az ő vezetésével így tudunk a hitünkben formálódni és növekedni.

Ágoston Ervin kántor, Kispiac

nyilvánvalóan ez nem az én feladatomban lett, hanem a kommunikáció, hogy elmagyarázzam a kongresszus lényegét, meg hogy toborozzak a 12 hírnökkel. De ehhez egy eszméletlen logisztika kellett, gondoljon bele, hogy a színpadok, amelyeket mi felépítettünk a Hősök terén, vagy a városi színpadok 5000 négyzetméterek, a kordonok, amelyeket kitéttünk a rendezvényeken, összesen 10 km hosszúságúak voltak, a székek száma, amelyeket egy hét alatt ide-oda tologattunk, meg vittünk az egyik helyről a másikra, 19 ezer. Mondok még számokat: több mint 600 újságíró és fotós volt jelen a kongresszuson, több mint 250 ország közvetítette élőben a nyitószentmisét, a zárószentmisét és a gyertyás körmenetnek egy-egy részletét. Körülbelül 50 jeltolmács és szinkrontolmács volt, mert kellett, hogy a világ értse a szavunkat, és mi megértsük a világ szavát. Ezek olyan számok, amelyek felfoghatatlanok. 2500 önkéntes dolgozott, ebből 600 cserkész. Az összóraszámuk 75 ezer óra, vagyis ennyit dolgozott az önkéntes csapat a kongresszus ideje alatt.

**Ön mint sajtófőnök megengedheti magának azt a kiváltságot, hogy elmondja, a kísé-
rőrendezvények közül melyik tetszett Önnek
a legjobban?**

– Egyértelmű, hogy a gyertyás körmenet. Akárhányszor megszólaltam a tévében, rádióban és újságban, a zarándokokat mindig szeptember 11-ére hívtam, mert tudtam, hogy ebben a társadalmilag megosztott országban ott lesz az az iszonyatos erő, amellyel össze tudunk kapaszkodni, és kifejezzük, hogy a magyarság és kereszténység összetartozik. Torokszorító volt, amit én soha nem fogok elfelejteni, szeptember 11-én az a pár óra, amikor az Andrásy úton özönlött a nép, 200-300 ezer emberről beszélünk. Óriási élményt jelentett nekem a bazilikában a közösségek szentségimádása, amikor olyan sokan voltak a fiatalok, hogy nem fértek be, a bazilika előtt kivetítésvászonon követték a szentség imádását, és ki volt hangosítva az ének. Tehát van remény. Tulajdonképpen nem szabad kiemelni, hogy melyik koncert volt szebb, melyik kiállítás, mert mindenhol ott volt a remény. A kongresszus előtt mondtuk, ha már egy ember, egy lélek megtér, akkor már megérte – és én biztos vagyok abban, hogy itt nem egy ember tért meg, hanem nagyon sokan. Ha összeszámolnánk, hogy mennyi könnycsepp hullott az örömtől, akkor azt hiszem, abból Afrikának egy bizonyos részét meg lehetne öntözni.

Tünde, említette, hogy álmokép alakult ki Önben, miközben dolgozott ezen a kongresszust előkészítő munkán. Megvalósult ez az álmokép, amelyet elképzelt? Sikerült?

– Erről beszélek, hogy igen. Van egy hivatalos írói Facebook-oldalam, ahová ennyit írtam ki: Éppen így láttam minden álmom. És feltettem több képet az eseményekről. Hihetetlen szeretetcunami érkezett. Nekem senki ne próbálja azt mondani, hogy az ember nem nyitott a jóra, az, hogy a szeretet nem más, mint az Isten, most itt bebizonyosodott. Higgye el, ott a gyűlöletnek a legkisebb szikrája sem volt, tényleg csak a szeretet. Ami még nagyon-nagyon megérintett, az az, ami az álmoképet hozta. Gondoljon bele, amikor 1938-ban az Andrásy úton végigment az az 500 ezer ember az Oltáriszentség után, akkor azok az emberek még nem tudták, hogy mi vár rájuk, hogy mennyi szenvedés, mennyi megtorlás, börtön, Gulag, meghurcoltatás, halál. Az Andrásy út nem volt más, mint a Sztálin út, ott volt az Andrásy út hatvan, tehát az ÁVH-nak a kínzókamrája, a rettegett Sztálin út. Gondoljon bele, hogy azt az utat, amely annyi könnyel, annyi fájdalommal és annyi gyűlölettel volt tele, ahol emberek vére folyt, most, 2021. szeptember 11-én a szeretet megtisztította.

Szépen lezárult a kongresszus, elmúlt egy bizonyos idő, sok dolga van még ugyan, de valamennyire az ember kiüresedik. Most mi lesz, Tünde, lehet, kell ezt a munkát folytatni?

– Én biztos, hogy nem üresedtem ki. Ez olyan, mint a gyász, mikor valaki meghal, és sokot kap az ember, és valakinek a halála után, ha eltelik egy hét, akkor nem kérdezi meg a gyászolót, hogy eltelt egy hét, és akkor most jobban van, kiüresedett-e. Nem, az tart, az egy nagyon hosszú gyászidőszak. Én most ugyanígy vagyok ezzel a kongresszussal, nem érzek kiüresedést, hanem egyszerűen egy olyan megrendültséget és egy olyan meghatottságot, hogy most már eltelt több mint egy hét, és még mindig remeg a hangom, még mindig a könnyeimmel küszködöm. Tehát valójában mi még nem fogtuk fel, hogy itt mi történt. Egy biztos, ahogyan Piero Marini érsek a zárómisén mondta, valami elkezdődött Magyarországon. Ha valami elkezdődött, akkor az azt jelenti, hogy mi küldetést kaptunk, hogy folytassuk. Áldást arra, hogy nem szabad föladnunk, mennünk kell tovább. A kongresszus 12 hírnöke is – mint a bibliai 12 apostol, akiknek Jézus

azt mondta, hogy menjetek, és hirdessétek az evangéliumot – kifejezte, hogy folytatni szeretné az eucharisztikus kongresszuson vállalt küldetését. A zenészek, énekesek, orvosok, Böjte Csaba és a többiek a mai sajtótájékoztató után mindannyian azt mondták, hogy ők mindig hírnökök maradnak. Az nem úgy van, hogy szeptember 12-én lejárt a szerződésük, és szétoszlanak, hanem most jön el az a pünkösöd, amely a magyar egyház új pünkösdje lesz. Igen, ezt folytatni akarjuk, mert az országot járva a kongresszus küldetéséről, jelentőségéről beszélve eljutottunk új közösségekhez, szívek nyíltak meg, tehát nem egy belterjes kommunikáció volt, hanem nyitni tudtunk a világ felé. Ami rám vár, amit én konkrétan tudok mondani, az valahol szintén egy küldetés, egy misszió. Ferenc pápa két magyar szentet emlegetett a szentbeszédében, az egyik Szent István, a másik pedig Szent Erzsébet, a két nagy magyar szentünk, akit ismer a világ. A legutóbbi regényem, *Az ég tartja a Földet*, Szent Erzsébet életéről szól, ez a regény most színpadra kerül, musical lesz belőle. Pár hónapon belül be fogjuk mutatni. Egy kicsit úgy érzem, hogy a pályán maradok, mert már most is Szent Erzsébeten keresztül egy olyan üzenetet kell átadnom, amely örök érvényű, amely ugyanaz, mint

a kongresszusé, hogy a szeretet az az Isten, és egyértelmű, hogy nincs más dolgunk az életben, mint egymást szeretni.

Csúnya kifejezés, de így kell mondanom, regényanyagává válik ez a kongresszus is?

– Az a helyzet, amikor túl nagy a nyomás rajtam, akkor engedni szoktam neki, igen, ezt most jó értelemben mondom, hogy elég sokan követelik tőlem. *A reménység oszlopa* az 1938-as kongresszusról szól, a *Király a Föld fölött* az elhalasztott 2020-as kongresszusról, vagyis egy karanténtörténet, a koronavírusban elhunytak emlékére írtam. Igen, az olvasók most várják tőlem az újabbat. Kedvem lenne hozzá, a lendületem megvan hozzá, tehát minden csak idő kérdése, hogy én ezt meg tudom írni, vagy sem, de szándékomban áll. Látok még esetleg egy szép történetet. Ahogy említettem, van egy sportoló fiam, aki műkorcsolyázó, magyar színekben versenyez, és most a 2021/2022-es szezonban egy olyan zenét választott magának, amit előtte még soha senki nem mert, és ez nem más, mint *A passió* című film zenéje. Négy percben felvállalja, hogy Jézus Krisztus szerepébe bújik, és ez alatt a négy perc alatt megmutatja a világnak azt, ami a kongresszusnak a magja volt, a központi

Rengett a tér

Három napra érkeztünk, és Osztie Zoltán atya, a belvárosi templom plébánosa, egy nagyon kedves ember, a szállásunknál kézfogással üdvözölt bennünket, azután bemutatta a templomát, mindent részletesen elmondott, hogy mikor, mennyit költöttek rá, mennyi ásatás, mennyi kutatómunka folyt ott. Egy tudóst, egy művelt embert ismertem meg. Utána pedig Erdő Péter bíborosnak a szentmiséje a Kossuth téren, az is egy csodálatos dolog volt. Én szeretem az ő hangját és a stílusát, a beszéde felemelő volt. Engem külön nagyon meghatott Dolhai Attila hírnök fellépése, amikor a lányával énekelt, az valami csodálatos volt.

A pápai szentmisén lenyűgöző tömeg gyűlt össze, szinte hihetetlen, hogy ennyi ember egy helyen, és mind egy és ugyanazért jött, hogy egy felemelő szentmisén vegyen részt. Nem is gondoltam, hogy ennyi ember ilyen áhítattal hallgatja ezt a szép misét. És a végén, ahogy a pápa magyarul elköszönt: „Isten, áldd meg a magyart!” Tetszett még nagyon, hogy osztogattak könyvecskéket, amelyekben részletesen benne voltak az énekek, tehát az, aki nem látta a kivetítőt, vagy nem tudta az éneket, követhette a kis könyvecskékből, ami nagyon jó dolog volt a hívők számára. És a himnusz, amit együtt énekeltünk! Rengett a tér! Az hátborzongató volt, libabőrös lett az ember, és a szívünk egészen másként dobogott.

Ez az eucharisztikus találkozó közelebb hozott a vallásomhoz, az emberekhez, a szerettemhez.

Kern Ibolya nyugalmazott pedagógus, Szabadka

üzenettel, hogy a magyarság és kereszténység 1000 éve összetartozik. Szerintem ennél szebb nincs, amikor egy 17 éves fiú, egy kamasz felvállalja, hogy ő magyar, felvállalja azt, hogy ő hisz Jézus Krisztusban, eltáncolja és megmutatja nekünk Jézus kínszenvedését, kereszthalálát és feltámadását. Ezzel tiszteleg a kongresszusnak, és tiszteleg az édesanyjának, a munkájának. Ne-

kem ne mondja senki, hogy ez nem csoda, és ne mondja, hogy nincs utánpótlás.

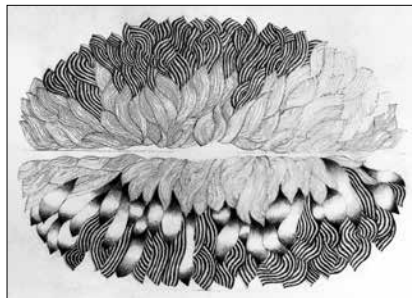
Azt hiszem, mindannyiunk, a zarándoklók és minden résztvevő nevében mondhatjuk, hogy köszönjük a munkáját, és azt még inkább, hogy mindezt egyszer papírra is veti, és lesz az utókornak honnan táplálkoznia és növekednie, elmélyülnie a hitében.

Isten útján tanítványként járni jó

Arra készültem, hogy most valami rendkívülivel találkozhatok, vagy rendkívüli dolognak lehetek a részese, de szerintem ilyen eseményre nem lehet kellő módon felkészülni, még egy ilyen Mária-kegyhelyes szolgálattelvőnek sem, akit az emberek sokasága vesz körül, de az a tömeg, az a jézusi tanítványi tömeg, az valami nem mindennapi és felejthetetlen élmény volt számomra. Éreztem, hogy nem vagyok egyedül, ott van velem az Úristen, ott van velem Jézus, aki most a pápa személyében jött el közénk mint Krisztus földi helytartója. Olyan meghatódottságot éreztem, hogy észre sem vettem, hogy kijöttek a könnyeim. Szóban nem megfogalmazható érzés öntött el azokban a percekben, amikor a szentatya elhaladt a pápai mobilján az embertömegek mellett, tőlem is szinte hat méterre, integetett, mosolygott, és fehéren ott állt, mint maga Krisztus. Abban a pillanatban nem is képzeltem semmit, nem is gondoltam semmire sem, most így utólag belemagyarázhatok mindent, de azt a tapasztalást, azt az élményt végigviszem, amíg ezen a földi úton járok. A kongresszus megerősített abban, hogy jó úton járok, hogy elmélyült a hitem. A megerősítést nemcsak abban tapasztaltam meg, hogy velem van Isten, hogy fogja a kezemet, segít és vezet, ha hiszek benne, hanem abban is, hogy ebben a gondolkodási formában, ebben a létben nem vagyok egyedül. Arra gondolok, hogy Isten útján tanítványként járni jó, mert nemcsak az én elképzelésem vagy rögeszmém, hanem ez egy valóság. És ebben erősített meg az a tömeg, amely ott volt, hogy igenis ez létezik, és én jó úton járok.

A mai fiataloknak az életében minden kéznnyújtásra van, egy gombnyomásnyira. Nagyon sok minden megzavarhatja azokat a fiatalokat, akik már elindultak a hitben való életük megvalósításának az útján, de ha arra összpontosítanak, hogy mi az, ami számukra a legfontosabb, keresik az ilyen alkalmakat, tudatosan keresik a találkozásokat a hozzájuk hasonló emberekkel, az Istennel való kapcsolatot, az egyházzal való kapcsolatnak a lehetőségét, akkor az megerősíti őket ezen az úton.

Klemm Valéria iskolaigazgató, hitoktató, a Mária-kegyhely szolgálattelvője, Doroszló

Grapefruit